

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/99/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125010687
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125010687.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o návrhu odsúdeného na podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 23.04.2025, č. k. 2PP/17/2025-40, na neverejnom zasadnutí konanom 04.09.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) uznesením z 23.04.2025, č. k. 2PP/17/2025-40, podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2, ods. 3 Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného A. B. (ďalej len odsúdený) na podmienkové prepustenie z výkonu súhrnného trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 4T/54/2022 - 193 z 11.10.2024 podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

2. Zamietnutie návrhu okresný súd odôvodnil tým, že odsúdený síce splnil formálnu podmienku, teda vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu, avšak nespĺnil ani jednu z materiálnych podmienok potrebných na podmienkové prepustenie.

3. Záver o nespĺnení prvej materiálnej podmienky okresný súd odôvodnil tým, že vychádzal predovšetkým z hodnotenia odsúdeného riaditeľom ústavu na výkon trestu odňatia slobody, keď správanie a vystupovanie odsúdeného je na priemernej úrovni. Odsúdený odmietol vykonávať prácu na pridelenom pracovisku, za čo bol riešený v rámci disciplinárneho konania. Počas takmer dvoch rokov v ústave Hrnčiarovce nad Parnou bol síce trikrát disciplinárne odmenený (naposledy za plnenie činností súvisiacich so všeobecným rozvojom osobnosti), avšak stanovené ciele programu zaobchádzania plní iba čiastočne. Na odporúčanie psychológa bol odsúdený umiestnený na oddiel špecializovaného zaobchádzania. V zaobchádzaní s odsúdeným sa uplatňuje individuálny neodráždivý prístup s dôrazom na plnenie si povinností a udržiavaním psychickej labilitu. Zaobchádzanie je zamerané aj na obnovenie základných deficitov v sociálnej oblasti a zvládanie situačných ťažkostí, zmenu životného štýlu a psychickú labilitu odsúdeného. Posilňované sú pozitívne formy správania. V súhrne teda platí, že odsúdený sa prispôbil podmienkam výkonu trestu odňatia slobody.

4. Druhú materiálnu podmienku okresný súd u odsúdeného taktiež vyhodnotil ako nespĺnenú. Napriek ukladaným podmienkovým trestom odňatia slobody odsúdený pokračoval v páchaní úmyselnej majetkovej trestnej činnosti. Ukladané tresty tak nemali na jeho osobu dostatočný prevýchovný účel a sudy pristúpili k ukladaniu nepodmienených trestov odňatia slobody. Pokiaľ ide o priestupkovú aktivitu odsúdeného, táto bola zaznamenaná tiež na úseku porušovania ochrany majetku. Z výpovede samotného odsúdeného a z oboznámených listinných dôkazov viažucich sa k jeho osobe bolo okrem iného zistené, že nemá vytvorené dostatočné sociálne zázemie (rodina s ním odmieta komunikovať), ktoré by bolo nápomocné pri návrate odsúdeného do spoločnosti. Počas doterajšieho výkonu trestu

odňatia slobody je jediná osoba, s ktorou je odsúdený v kontakte, jeho kamarátka. V prípade podmieneného prepustenia odsúdený plánuje ísť bývať do nocľahárne a útulku. Resocializačná prognóza odsúdeného je menej priaznivá, riziko recidívy trestnej činnosti je stredné. Vzhľadom na oboznámené skutočnosti okresný súd nezistil takú objektívnu skutočnosť, ktorá by dávala dostatočnú záruku na to, že by odsúdený v prípade podmieneného prepustenia na slobode mohol viesť riadny život.

5. Po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí sa prokurátor vzdal práva na podanie sťažnosti, no odsúdený ihneď zahlásil sťažnosť, ktorú do dňa konania neverejného zasadnutia krajského súdu bližšie písomne neodôvodnil.

6. Okresný súd predložil spisový materiál Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) na rozhodnutie o sťažnosti odsúdeného 16.06.2025.

7. Podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

a) nie je prípustná,

b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo

c) nie je dôvodná.

8. Krajský súd ako nadriadený orgán, na základe riadne a včas podanej sťažnosti na to oprávnenou osobou, podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal odsúdený sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

9. Pokiaľ ide o konanie, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, odsúdený mu žiadne chyby nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom ani žiadne chyby nezistil. Okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy pre objektívne a zákonné rozhodnutie, pričom dodržal všetky ustanovenia Trestného poriadku viažuce sa nielen k príprave, ale aj k priebehu verejného zasadnutia a k dokazovaniu. Vyhlásené rozhodnutie následne v zákonom stanovenej lehote vypracoval a doručil stranám trestného konania do vlastných rúk, o čom svedčia doručky založené v spise.

10. Pokiaľ ide o splnenie formálnej podmienky na podmienené prepustenie, okresný súd správne skonštatoval, že odsúdený už vykonal potrebnú časť z výmery postupne uložených trestov. Presnejšie povedané, odsúdený vykonal pomernú časť z uložených trestov dňa 20.11.2024.

11. Splnenie formálnej podmienky však nestačí. Na podmienené prepustenie osoby z výkonu trestu odňatia slobody musia byť splnené aj dve materiálne podmienky a síce, že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a tou druhou je, že od neho možno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

12. Pokiaľ ide o splnenie prvej z dvoch materiálnych podmienok predpokladaných v ustanovení § 66 ods. 1 Trestného zákona, krajský súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že odsúdený túto podmienku nespĺnil.

13. Podmienené prepustenie je mimoriadny zákonný inštitút, pričom mimoriadnosť spočíva v tom, že súd má možnosť, avšak nie povinnosť odsúdeného podmienne prepustiť, čo však neznamená, že súd nemá povinnosť odsúdeného podmienne prepustiť, pokiaľ odsúdený splnil všetky zákonné podmienky. Mimoriadnosť teda nespočíva v tom, že by súd mal možnosť zamietnuť žiadosť odsúdeného o podmienené prepustenie, pokiaľ odsúdený naplnil zákonné kritériá. Mimoriadnym je inštitút podmieneného prepustenia iba v tom, že síce odsúdenému bolo skôr uložené vykonať určitý trest, avšak benevolenciou štátu ho za určitých podmienok nemusí vykonať celý.

14. Podľa odbornej literatúry je účel inštitútu podmieneného prepustenia vymedzený nasledovne:

„Zmyslom podmieneného prepustenia je umožniť opustiť brány väznice osobám, ktoré počas svojho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody dokázali analyzovať svoje protiprávne konanie, sebakriticky sa k nemu postaviť, vyvolať z neho poučenie a svojím aktívnym a kladným prístupom vo výkone trestu odňatia slobody preukázať polepšenie.“ (VICHREK, R. Současné trendy vývoje podmíněného propuštění. Trestněprávní revue. 2018, 1, str. 6 nasl.) Podmienne prepustenie teda „funguje ako motivačný prvok u odsúdeného páchatela, aby sa aktívne zapojil v rámci výkonu trestu do programov zaobchádzania, ktoré by mali mať nielen preventívny účinok z hľadiska recidívy, ale tiež integrujúce a restoratívne účinky“. (HULMÁKOVÁ, J. Podmíněné propuštění z pohledu aplikační praxe a vybraných evropských právních úprav. Trestněprávní revue, 2017, 2, str. 27 a nasl.) Nad rámec toho „možnosť podmieneného prepustenia ovplyvňuje pozitívne väzenskú atmosféru, dáva väzňom perspektívu prepustenia a tým ich stimuluje k pozitívnym aktivitám a do určitej miery aj paralyzuje niektoré negatívne účinky pobytu vo väzení.“ (ŠÁMAL, P. a VÁLKOVÁ, H. K podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody,

Trestněprávní revue, 2012, 11-12, str. 249 a nasl.) „Cieľom je teda skutočná, nielen formálna zmena odsúdeného, formálne faktory tak majú hrať minimálnu rolu, je totiž nevyhnutné rozlišovať medzi obyčajnou vonkajšou adaptáciou odsúdeného na podmienky výkonu trestu a jeho skutočnou vnútornou premenou, ktorá je podstatná pri rozhodnutí o podmiennečnom prepustení.“ (NOVOTNÝ, O. O trestu a väzeňství. Praha. Academia, 1969, str. 206, nálež sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017, bod 32).

15. Pri posudzovaní splnenia podmienky polepšenia je potrebné reflektovať celý priebeh výkonu trestu a vývoj odsúdeného v tomto priebehu. Nie je preto možné mechanicky hodnotiť celý výkon trestu bez zohľadnenia behu času a zváženia vývoja odsúdeného, najmä ak vykonáva trest v dlhšej výmere. Je potrebné zdôrazniť, že zákon požaduje preukázanie polepšenia v čase rozhodovania o podmiennečnom prepustení. Pokiaľ teda odsúdený v prvotnej fáze výkonu trestu preukazoval známky polepšenia, ale v dobe predchádzajúcej rozhodnutiu o podmiennečnom prepustení sa správal opačným spôsobom, súd také správanie odsúdeného nevyhodnotí ako jeho polepšenie a naopak ani neplnenie povinností v začiatku výkonu trestu nevyhnutne neznamena, že sa odsúdený nepolepší neskôr. Pokiaľ však odsúdený svojim neskorším správaním preukázal, že sa polepšil a že sa snaží minimalizovať pravdepodobnosť páchania trestnej činnosti v budúcnosti, potom skoršie porušenie jeho povinností samé a pri splnení ostatných zákonných podmienok, nemôže zabrániť pozitívnemu rozhodnutiu súdu o podmiennečnom prepustení odsúdeného. Na polepšenie nie je možné usudzovať len podľa počtu disciplinárnych odmien. Z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS vyplýva, že odsúdený doposiaľ získal 3 disciplinárne odmeny. Súdny sú povinné sa zaoberať otázkou, či správanie sa odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody svedčí o skutočnej zmene životného postoja odsúdeného, aké je jeho bližšie správanie sa vo výkone trestu.

16. V konkrétnostiach tohto prípadu by sa vzhľadom na 3 disciplinárne odmeny, ktoré počas doterajšieho pobytu za mrežami odsúdený získal, na prvý pohľad mohlo javiť, že prvá materiálna podmienka (v podobe preukázania polepšia svojim správaním sa počas výkonu trestu) splnená je, no opak je pravdou. Je potrebné zohľadniť, že odsúdený začal výkon trestu odňatia slobody 29.09.2023 a hoci je správanie odsúdeného v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody na požadovanej úrovni, tak v tom podľa názoru krajského súdu nie je možné vidieť skutočné polepšenie, ale odsúdený sa len formálne prispôbil podmienkam vo výkone trestu. Podľa krajského súdu odsúdený nevyvíja dostatočne aktívnu snahu po akýchkoľvek dostupných aktivitách vo výkone trestu, ktoré sú „navyše“. Odsúdený len dodržiava pravidlá výkonu trestu, čo je ale elementárna povinnosť každého väzňa a čo sa následne odzrkadlilo v získaných disciplinárnych odmenách.

17. V tomto načrtnutom kontexte preto pokiaľ ide o povahu disciplinárnych odmien, možno konštatovať, že posledná disciplinárna odmena z 19.02.2025 mu bola udelená za plnenie činností súvisiacich so všeobecným rozvojom osobnosti (za aktívnu účasť na terapeutickú skupinu), pričom v iných smeroch krajský súd nevzhladol jeho snahu po náprave. Práve polepšeniu môže nasvedčovať tá skutočnosť, že odsúdený sa zúčastňuje programov určených na predchádzanie trestnej činnosti, rozpozná a reflektuje okolnosti, ktoré v minulosti prispeli k tomu, že páchal trestnú činnosť, zlepšuje svoje znalosti a schopnosti s cieľom uplatniť sa v spoločnosti, získava náhľad na svoju trestnú minulosť a úprimne ľutuje svoje konanie. Preto sa polepšenie odsúdeného neodvíja len od počtu disciplinárnych odmien, v tomto prípade možno konštatovať, že odsúdený nijako svojou aktivitou nevybočuje z radu, síce režimovo prispôsobených, avšak priemerných väzňov. Predsa nestačí, pokiaľ sa odsúdený správa v súlade s pravidlami stanovenými pre výkon trestu odňatia slobody. Polepšenie je totiž vývojový proces vnútornej premeny páchatelovej osobnosti, ktorý sa navonok prejavuje v jeho správaní. Dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody však samé o sebe automaticky neznamena, že sa odsúdený polepšil, pretože môže byť aj len prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie väznice, nie o náznak skutočných zmien osobnosti odsúdeného.

18. Na dôvažok netreba opomínať ani disciplinárne previnenie odsúdeného spočívajúce v odmietnutí vykonania práce na pridelenom pracovisku, a ktorý má toho času zrejme zahľadený, keďže disciplinárne tresty vykázané nemá. Odsúdený má vo výkone trestu odňatia slobody povinnosť rešpektovať a plniť si povinnosti, ktoré sa mu určujú v rámci výkonu trestu a ktoré mu vyplývajú zo zákonných ustanovení, a to od začiatku výkonu trestu, aby tak bol naplnený jeden z hlavných účelov, ktorým je náprava odsúdeného. Skutočnosť, že disciplinárny trest má odsúdený zahľadený automaticky neznamena, že súd pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení nemôže naň prihliadať. Právnym následkom zahľadania disciplinárneho trestu je, že sa na odsúdeného hľadí tak, ako keby sa mu nikdy disciplinárny trest neuložil, avšak nemožno opomínať fakt, že tieto negatívne poznatky sa vyskytli a boli zaznamenané a je žiadúce ich posudzovať v rámci rozhodovania o podmiennečnom prepustení.

19. Krajský súd dospel k záveru, že odsúdený sa za doterajší pobyt za mrežami nezbavil záporných vlastností, charakterových čŕt, sklonov a zlých návykov, ktoré ho viedli k spáchaniu trestných činov, za

ktoré bol odsúdený. Krajský súd zastáva názor, že zo strany odsúdeného aktuálne ide len o formálne prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu, nie o skutočný prejav jeho snahy polepšiť sa tak, ako ho má na mysli citované ustanovenie zákona, tu s dôrazom na skutočnosť, že v zaobchádzaní sa uplatňoval neodráždivý prístup s dôrazom na plnenie si povinnosti a udržiavaním psychickej stability.

20. V prospech odsúdeného nemožno vyhodnotiť ani fakt, že odsúdený neabsolvoval žiaden rekvalifikačný kurz, či iné formy vzdelávania, teda nevyvíjal snahu po aktivitách navyše za účelom svojho lepšieho uplatnenia v spoločnosti na slobode, pričom krajský súd zohľadnil, že sa zapája do aktivít kultúrno-osvetovej činnosti. Nemožno prehliadnuť ani len čiastočné plnenie cieľov stanoveného programu zaobchádzania a tiež skutočnosť, že i po značnej časti výkonu postupne uložených trestov bol v rámci individuálnych pohovorov vedený k efektívnemu zvládaniu problémových a konfliktných situácií, posilňovaniu racionálnych postojov a prosociálnemu správaniu, čo z pohľadu krajského súdu mal mať osvojené.

21. V ďalšom možno poukázať na to, že odsúdený na verejnom zasadnutí síce prezentoval svoj kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, neuviedol však, ako na ňu s odstupom času nazerá a ani neuviedol nič, z čoho by bolo možné usúdiť, že by svoj predchádzajúci život tentokrát skutočne analyzoval z hľadiska príčin a podmienok páchania trestnej činnosti so zameraním sa na to, aby tieto príčiny a podmienky eliminoval a v budúcnosti tak trestnú činnosť nepáchal.

22. Z hodnotenia je zrejmé, že odsúdený vo výkone trestu riadne pracoval, pričom aktuálne nie je pracovne zaradený. Avšak nemožno nezohľadniť skutočnosť, že z pracoviska v ústave s dohľadom Terminals bol vyradený pre z dôvodu výkonu disciplinárneho trestu. I v tom smere mal odsúdený dostatočný priestor na zlepšenie svojich schopností a vedomostí, z ktorých by mohol profitovať na slobode, čo sa však nestalo.

23. Z uvedených skutočností potom krajský súd uzatvára, že u odsúdeného nevzhladol skutočné polepšenie ako výraz prerodu osobnosti s kritickým náhľadom na spáchanú trestnú činnosť, aktívne podnikajúceho kroky k tomu, aby počas výkonu trestu eliminoval všetky príčiny páchania trestnej činnosti a v budúcnosti sa jej viac nedopúšťal.

24. Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku v zmysle ust. § 66 ods. 1 Trestného zákona a síce, že je od odsúdeného možné dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, ani túto podmienku krajský súd nepovažuje za splnenú.

25. Možno zopakovať, že ak u odsúdeného nenastalo v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody žiadne polepšenie, tak nemožno dospieť k záveru o splnení druhej materiálnej podmienky, nakoľko polepšenie odsúdeného je esenciálnou zložkou vyvodenia predpokladu, či odsúdený bude schopný viesť po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody riadny život. Od odsúdeného teda nemožno dôvodne očakávať vedenie riadneho života v budúcnosti, pokiaľ nemožno konštatovať jeho polepšenie sa už počas výkonu trestu.

26. Vedením riadneho života sa vo všeobecnosti rozumie stav, kedy odsúdený dodržiava právny poriadok a ďalšie základné normy občianskej spoločnosti, plní si svoje povinnosti voči štátu a spoločnosti, nezneužíva svoje práva proti spoluobčanom, nenarušuje občianske spoluzitie v mieste bydliska ani v zamestnaní, nedopúšťa sa priestupkov, iných deliktov a trestných činov. (R 22/1987) Jedným zo základných znakov riadneho vedenia života je dodržiavanie právneho poriadku. Ak podmiennečne odsúdený v skúšobnej dobe závažným spôsobom poruší právne normy najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil. (R 19/1976)

27. Súdny pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení primárne skúmajú, či odsúdený bude mať zabezpečené zamestnanie, či iný zdroj príjmov, či bude mať zabezpečené bývanie, či udržiaval kontakt s rodinou alebo inými blízkymi a aká je jeho širšia trestná minulosť, vrátane možných predchádzajúcich podmiennečných prepustení na slobodu. Okolnosti, vzťahujúce sa k materiálnemu a sociálnemu zázemiu odsúdeného ovplyvňujú možnosť reintegrácie odsúdeného do spoločnosti a sú teda relevantné pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení.

28. Nutné je tak analyzovať vývoj trestnej činnosti z hľadiska jej frekvencie a závažnosti, a to najmä v rokoch predchádzajúcich spáchaniu trestného činu, za ktorý odsúdený vykonáva trest. Je pritom potrebné mať na pamäti, že podľa kriminologických výskumov dochádza k opusteniu kriminálnej dráhy postupne, jedná sa teda o dlhší proces, nie o jednorazovú zmenu. Ak sa napríklad predlžujú doby medzi páchaním jednotlivých trestných činov odsúdeným, môže to skôr naznačovať, že odsúdený je na správnej ceste opustiť kriminálnu kariéru, ako to, že sa jedná o chronického recidivistu, ktorého treba čo najprísnejšie oddeliť od spoločnosti. A naopak, najmä opakovane páchaná trestná činnosť v krátkych intervaloch nasledujúcich po prepustení z predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody môže naznačovať, že od odsúdeného nie je možné očakávať vedenie riadneho života, čo však platí len za predpokladu, že odsúdený nepreukáže, že v medziobdobí nedošlo k takému polepšeniu a zmene

postoja, ktoré poskytujú podstatnú nádej, že po novom podmiennečnom prepustení povedie riadny život. V tomto ohľade môže byť relevantným dôležitým ukazovateľom napríklad to, pokiaľ odsúdený sám rozpozná a uzná podmienky, ktoré v minulosti prispeli k páchaniu jeho trestnej činnosti a vyrovnáva sa s nimi.

29. Pokiaľ ide o sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, tieto sú podľa názoru krajského súdu zjavné. V tomto kontexte je potrebné primárne poukázať na odpis registra trestov odsúdeného, z ktorého je zrejmé, že pácha trestnú činnosť intenzívne od roku 2021, nielen na území Slovenskej republiky, ale i v zahraničí s menšími časovými odstupmi (odsúdenia z rokov 2021 opakovane, 2022 a opakovane 2023). Odsúdený má už celkovo 7 záznamov v odpise registra trestov prevažne za majetkovú trestnú činnosť (opakovane krádež, neoprávnený zásah do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru), ale dopustil sa i porušovania domovej slobody, pričom mu boli ukladané podmiennečné či nepodmiennečné tresty odňatia slobody, alebo upustené od uloženia súhrnného trestu, teda zo strany spoločnosti mu bolo poskytnutých dosť šancí preukázať, že to so svojou nápravou myslí skutočne vážne. Tieto šance nevyužil a opakovane konal protiprávne. Na dôvažok aktuálne je voči odsúdenému vedené ďalšie trestné stíhanie pre majetkovú trestnú činnosť (vo veci Okresného súdi Žiar nad Hronom pod sp. zn. 2T/93/2023 pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona), a to za rešpektovania prezumpcie neviny.

30. Odsúdený aktuálne vykonáva trest odňatia slobody uložený mu za spáchanie prečinu porušovania domovej slobody v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona a iné, kedy neoprávnene vnikol do obydľia a konal závažnejším spôsobom v podobe vlámania a súčasne si prisvojil cudziu vec, pričom v rámci plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia spáchal ďalší úmyselný trestný čin, v dôsledku čoho došlo k nariadeniu výkonu trestu odňatia slobody. Odsúdený si momentálne odpykáva tento trest v ústave s minimálnym stupňom stráženia, pričom v rámci vnútornej diferenciacie je stále umiestnený na oddiel špecializovaného zaobchádzania pre zhoršený psychický stav. V danom prípade bolo teda prihladené s poukazom na § 66 ods. 2 Trestného zákona najmä na povahu a charakter spáchanej trestnej činnosti, ktorej sa odsúdený dopustil a aj na sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, kedy vo vzťahu k jeho osobe nemožno jednoznačne vyvodiť záver, že bude viesť na slobode riadny život. Podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody má význam len vtedy, ak vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré majú v danom smere význam je odôvodnený predpoklad, že odsúdený bude viesť na slobode riadny život a viac sa do rozporu so zákonom nedostane, čo však u menovaného odsúdeného, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti (a to s poukazom na jeho správanie vo výkone trestu), nie je možné jednoznačne konštatovať. O správnosti uvedeného záveru svedčí i resocializačná prognóza odsúdeného, ktorá je menej priaznivá a riziko recidívy trestnej činnosti je stredné.

31. Pokiaľ ide o prechádzajúci spôsob života, hoci odsúdený pracoval ako predavač v bufete, zrejme nedisponoval dostatočnými finančnými prostriedkami, ktoré chcel získať trestnou činnosťou na uspokojenie potrieb jeho živobytia. Okrem toho, odsúdený v priestupkovo konal, konkrétne sa dopustil priestupkov proti majetku v podobe drobnej krádeže a poškodenia CPZtky či priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Navyše odsúdený nijakým spôsobom nepreukázal, že v prípade jeho prepustenia na slobodu má zabezpečenú prácu, aby mal legálny príjem na svoje živobytie. Ani v tomto smere teda odsúdený neposkytol dostatočné záruky na prijatie záveru, že na slobode by sa opätovne do stretu so zákonom nedostal, keďže je očividné, že by sa mohol vrátiť do starých koľají.

32. Krajský súd zastáva názor, že vzhľadom na trestnú minulosť odsúdeného v spojení s nesplnením prvej materiálnej podmienky nie je možné zaručiť, že po prípadnom podmiennečnom prepustení bude viesť riadny život. Predchádzajúci spôsob života odsúdeného nedáva dostatočné záruky, že by v prípade podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu viedol riadny život resp., že by sa nedopúšťal ďalšej trestnej činnosti. Riziko recidívy odsúdeného tak aj krajský súd posúdil ako prevažujúce nad očakávaním riadneho vedenia života odsúdeným v budúcnosti, v dôsledku čoho nemožno druhú materiálnu podmienku na podmiennečné prepustenie považovať za splnenú.

33. Tu sa žiada doplniť, že ani osoba, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody po prvýkrát ako odsúdený (tu s poukazom na výkon postupne uložených a nariadených trestov), nemá automaticky nárok na to, aby bola podmiennečne prepustená. Aj u takejto osoby je potrebné striktné individuálne preskúmať splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok a pokiaľ sa dospeje k záveru, že riziko recidívy je u takejto osoby príliš vysoké, nemôže byť pre absenciu druhej materiálnej podmienky podmiennečne prepustená.

34. Na vyššie uvedené závery nemá vplyv ani argumentácia odsúdeného predostretá na verejnom zasadnutí. Odsúdený verbalizoval, že si uvedomil tú skutočnosť, že nechce páchať „také veci“, no jeho správanie v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody tomu v plnom rozsahu nenasvedčuje. Tu krajský

súd dáva odsúdenému do pozornosti, že si vo výkone trestu odňatia musí uvedomiť príčiny a dôsledky svojho protiprávneho konania, aby ich v budúcnosti v čo najširšej miere eliminoval a nie sa len na určitý časový úsek formálne prispôbiť režimu a príkazom ZVJS a formálne ľutovať trestnú činnosť. Takéto správanie nespĺňa požiadavky skutočného polepšenia sa vo výkone trestu. A preto nie je možné pripisovať relevantnosť jeho sľubu, že povedie riadny život na slobode a nebude ďalej páchať trestnú činnosť.

35. Zhrnúc vyššie uvedené krajský súd dospel k rovnakému záveru ako okresný súd a síce, že náprava a celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdeného je možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody a že podmieneným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Súd pritom predmetný záver vyslovili po komplexnom posúdení všetkých relevantných faktorov, teda s poukazom na jeho trestnú minulosť, na jeho celkove správanie sa počas pobytu vo väzení, na postoj k spáchanej trestnej činnosti, a tiež komplexne zohľadnili hodnotenie riaditeľa ÚVTOS.

36. Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia sťažnosť odsúdeného postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.